

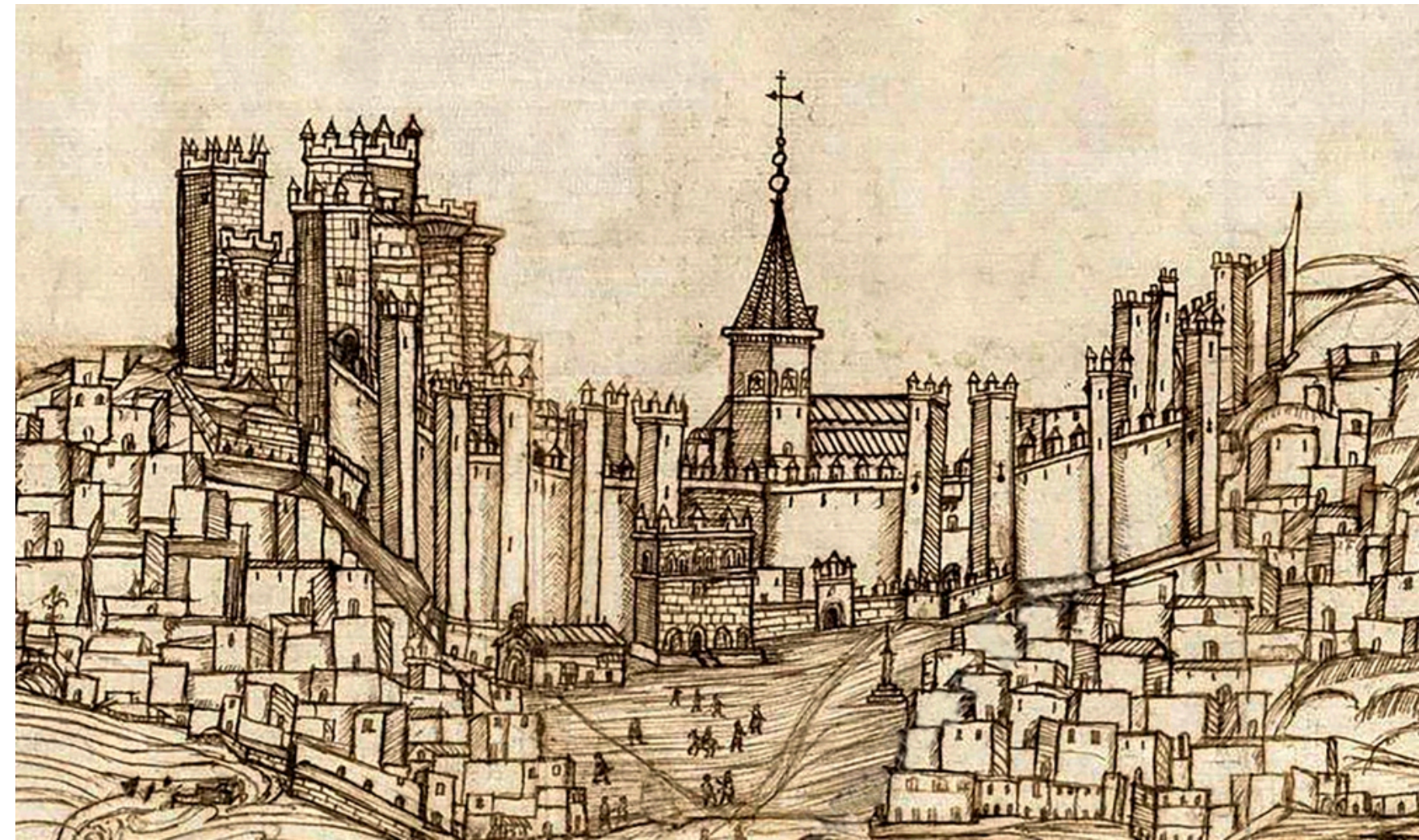
A close-up, black and white photograph of a computer keyboard. The keys are arranged in a grid, and the lighting creates strong highlights and shadows, giving a three-dimensional effect. In the center of the keyboard, the text "Os Reis Católicos" is overlaid in a large, bold, white sans-serif font.

# Os Reis Católicos

**Coa unión das dúas grandes coronas da península Ibérica, Fernando de Aragón e Isabel de Castilla sacaron a España da Idad Media e deron forma a primeira potencia transoceánica da historia moderna. Os monarcas recibiron o seu famoso sobrenome do Papa Alejandro VI, por o seu labor na propagación do catolicismo.**



**Os Reis Católicos desenvolveron unha política de fortalecemento das institucións do goberno, creando unha serie de organismos novos e reforzando os existentes. Crearon a Santa Irmandad, corpo armado que debía garantir a seguridade nas cidades e os campos, e reprimir el bandidaxe nos camiños.**





**Isabel I. católica . Madrigal das Altas Torres (Ávila), 22.IV.1451 – Medina del Campo (Valladolid), 26.XI.1504. Raíña de Castela.**

**Filla do rei Xoán II de Castela e da súa segunda muller -Isabel de Avís-, que pertencían á Casa de Braganza, naceu na tarde do Xoves Santo de 1451 na residencia anexa ao convento de Madrigal; O seu pai estaba ausente, polo que houbo que enviar un correo electrónico para comunicar a feliz noticia. Apenas o coñeceu, xa que o Rei morreu en 1453. No seu testamento, Isabel foi terceira na sucesión, despois dos seus irmáns homes, Enrique IV e Afonso, que chegarían a ser rei nunha das graves revoltas. A infanta medrou alta, loira, como a súa bisavoa Felipa de Lancaster, de complexión branca e leitosa, doce no seu aspecto e ao seu xeito de xente, aínda que, segundo todos os relatos, estaba dotada dunha intelixencia e enerxía extraordinarias. . Destacou especialmente a intuición que lle permitiu funcionar con éxito no medio de problemas moi complexos que xurdiron ao longo da súa vida. Porén, a piedade relixiosa foi a nota máis destacada do seu carácter. Algunhas decisións que hoxe se consideran erróneas foron froito desta piedade.**

**Despois de que a súa nai se afastase da Corte ao substituír o trono, viviu os seus primeiros anos en Arévalo, recibindo unha educación moi coidada e austera. Santa Beatriz de Silva, fundador dos Concepcionistas, frei Martín de Córdoba -a quen lle dedicou especialmente un exemplar do seu famoso libro O xardín das nobres doncellas-, Gutierre de Cárdenas, Gonzalo Chacón e as súas respectivas mulleres, antigos colaboradores de Álvaro de Luna, cuxa pretensión asumiría despois Isabel, e Gómez Manrique, tío do famoso autor das Coplas . Todos coincidiron en inculcarlle profundos sentimentos relixiosos aos que se mantivo fiel ao longo da súa vida. Terciaria dominicana, sentiu un especial apego aos xerónimos, de onde saíu o que sería o seu confesor e home de confianza, o irmán Hernando de Talavera. En Guadalupe, onde fora asentado o sepulcro de Henrique IV, tiña reservada unha cela para ela, fronte ao altar maior, onde se retiraba a rezar e meditar; Chamouno "o meu paraíso". Algunhas das decisións importantes tomáronse precisamente alí.**

**A súa actividade política é inseparable da do seu marido Fernando, para quen se pode asegurar que profesaba un profundo amor. Ela definiríao, poucas horas antes da súa morte, como "o mellor rei de España". Ás veces é imposible distinguir o protagonismo dun e doutro nas decisións que se tomaron. Curiosamente, este infante aragonés era o primeiro nome, no amplo abano de posibles maridos que se consideraban, cando a infanta era só unha peza nas posibles alianzas. O nome foi rexeitado polo marqués de Villena e os demais conselleiros de Henrique IV, porque parecía significar o regreso da infantería de Aragón. Os anos que pasou en Arévalo foron duros para ela, xa que a partir de 1454 a súa nai xa daba mostras de tolemia. Ademais, durante este tempo, a minguada Corte da raíña viúva estaba experimentando dificultades que contribuíron a aumentar o espírito ahorrativo de Isabel.**

**Mentres tanto, Henrique IV, no momento mesmo de comezar a reinar, contraera un segundo matrimonio, tras divorciarse de Blanca de Navarra -irmá de Fernando-, alegando impotencia, cunha parente súa, Juana de Portugal. Matrimonio que, pola sentenza non confirmada en Roma e polos motivos alegados, foi moi discutible na súa lexitimidade. Os anos pasaron sen descendencia, pero en 1461 Juana anunciou que esperaba un fillo. Despois tería outros dous, claramente adúlteros. Os rumores xudiciais desmentiron que Enrique puidese ser o pai, dada a súa declarada impotencia. Para evitar conspiracións perigosas, Juana fixo que os dous infantes, Alfonso e Isabel, levasen á Corte. Os seis anos nos que Isabel estivo aloxada no Alcázar de Segovia foron definidos por ela como cárcere. Naceu unha nena, Juana, como a súa nai, á que os calumniadores acabaría chamando "beltranica", porque lle atribuían a paternidade ao digno Beltrán de la Cueva. A raíña decidiu que Isabel sería unha das madriñas do bautismo, creando así lazos espirituais, aos que a propia Isabel máis tarde se sentiría obrigada a responder. Como a lei castelá daba preferencia aos homes, na Corte xurdiu unha forte tensión e a xente comezou a pensar nun matrimonio axeitado para Isabel. Juana prefería un candidato portugués, o seu propio irmán Alfonso V, xa viúvo e bastante vello.**

**Estalou a revolta e os nobres proclamaron rei a Alfonso, negándolle a Enrique IV a lexitimidade do cargo. O marqués de Villena propúxolle ao Rei un acordo: facilitaríalle os medios necesarios para liquidar o movemento se casaba con Isabel co seu propio irmán, Pedro Girón, mestre de Calatrava.**

**Deste xeito, Girón quedou instalado na dinastía real, nunha posición daquela afastada, na liña sucesoria. Isabel, devastada, púxose de xeonllos pedindo a Deus que a axudase nesa situación. Curiosamente, Girón caeu enfermo e morreu durante a viaxe á Xulgado para celebrar a súa voda. Así, cando os rebeldes que recoñeceron ao homónimo Alfonso XII tomaron o Alcázar de Segovia e “liberaron” a Isabel, esta esixiu un xuramento: non se casaría contra a súa vontade. Poderían propoñer candidatos, pero finalmente a decisión correspondería a ela.**



**Os nobres negaron a Juana, “filla da raíña”, a lexitimidade de orixe, pero recorreron en exceso á calumnia e outras falsidades que humillaban ao Rei. Enrique IV, demasiado dominado por Villena, que estaba cos rebeldes, accedeu a negociar, porque non tiña forzas suficientes para someter aos rebeldes. A base da negociación consistía agora en recoñecer a Alfonso como sucesor baixo o compromiso de casar con Juana. Estas negociacións víronse interrompidas pola morte do infante o 5 de xullo de 1468. Segundo o testamento de Xoán II, Isabel pasou á primeira fila. Os nobres intentaron proclamala raíña, pero ela negouse; Aínda que estaba convencida da súa propia lexitimidade, dada a nulidade do segundo matrimonio de Henrique IV, non negou de ningún xeito que a lexitimidade de orixe lle pertencía. Unha vez máis o marqués de Villena induciu a Enrique IV a negociar, propoñendo un plan moi complexo que afastaría definitivamente aos aragoneses e permitiría restablecer a paz interna. Isabel sería recoñecida como herdeira lexítima, obrigándoa posteriormente a casar con Afonso V, o que a obrigaría a residir, como raíña, en Portugal e, ao mesmo tempo, Juana casaría co seu herdeiro, Juan, unindo deste xeito o dous reinos e as dúas nenas sendo sucesivamente raíñas. Isabel non sabía nada desta trama. As negociacións culminaron o 18 de outubro de 1468 cun acordo persoal (Cadalso/Cebreros), no que se estableceu que a lexitimidade pertencía a Isabel, non porque Juana fose adúltera, senón porque Enrique IV “nin estaba nin podía estar lexitimamente casado” con Doña Juana. Todo o reino volveu á obediencia de Enrique, cuxa lexitimidade a princesa nunca cuestionara. Esta última casaría despois con quen lle propuxera o Rei, e ela aceptaría. O acordo executouse ao día seguinte nun acto celebrado na explanada de Guisando. Enrique asinou unha carta que aínda se conserva, asegurando que Isabel era a única sucesora lexítima, o que desautorizou definitivamente a Juana.**